

Patricia Morrisroe

Sonata luni

Romanul unei iubiri

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

PERSONAJE

Alexandru I – țarul Rusiei

Andrei Razumovski – diplomat rus, colecționar de artă și iubitor de muzică

Anna von Brunsvik – mătușa lui Julie și cumnata Susannei Guicciardi

Anton Schindler – secretarul lui Beethoven

Armgard von der Schulenburg – soția lui Friedrich von der Schulenburg

Babette Keglevici – pupila lui Beethoven și prietena lui Julie

Baronul Franz Freiherr Hager von Allentsteig – șeful poliției din Viena

Karl Czerny – pianist, compozitor și profesor de pian

Caroline Murat – sora mai mică a lui Napoleon Bonaparte, soția lui Joachim Murat și suverană a Regatului Neapolelui

Ecaterina Bagration – amanta rusoaică a lui Klemens von Metternich, mama copilului său și gazda unui salon

Christiane von Lichnovski – soția lui Karl von Lichnovski

Christoph von Stackelberg – cel de-al doilea soț al lui Josephine von Brunsvik, tatăl a trei dintre copiii ei

- Contele Sedlnitzky – șeful poliției vieneze în timpul Congresului de la Viena
- Daniel Steibelt – pianistul angajat într-un „duel” muzical cu Beethoven
- Domenico Barbaja – impresar italian
- Eleonora von Fuchs – sora lui Robert von Gallenberg
- Ferdinand al IV-lea – suveran al Regatului Neapolelui, căsătorit cu regina Maria Carolina (sora Mariei Antoaneta)
- Francisc I – împăratul Austriei
- Franz Guicciardi – tatăl lui Julie
- Franz von Brunsvik – vărul lui Julie și fratele lui Josephine și al lui Therese von Brunsvik
- Friedrich von der Schulenburg – diplomat saxon
- Friedrich von Gallenberg – mezinul lui Julie
- Fritz von Deym – fiul lui Josephine von Brunsvik
- George Polgreen Bridgetower – violonist afro-european
- Gerhard von Breuning, „Nasture de Pantaloni” – fiul lui Stephan von Breuning
- Gioacchino Rossini – compozitor italian de operă
- Hugo von Gallenberg – fiul cel mare al lui Julie
- Ignaz Schuppanzigh – violonist
- Isabella Colbran – cântăreață spaniolă de operă și soția lui Gioacchino Rossini
- Joachim Murat – comandant spaniol de cavalerie, suveran al Regatului Neapolelui și cumnatul lui Napoleon Bonaparte
- Johann van Beethoven – fratele lui Beethoven
- Johanna van Beethoven – cumnata lui Beethoven (căsătorită cu Karl), poreclită „Regina Noptii”
- Joseph Bonaparte – suveran al Regatului Neapolelui și fratele lui Napoleon Bonaparte

Joseph Müller, cunoscut drept contele Joseph von Deym – primul soț al lui Josephine von Brunsvik și proprietar al Galeriei de Artă „Müller”

Josephine von Brunsvik – verișoara lui Julie și prietenă bună cu Beethoven

Julie Guicciardi – eleva lui Beethoven la pian

Karl von Lichnovski – puternicul patron al lui Beethoven

Karl van Beethoven – fratele lui Beethoven, soțul Johannei și tatăl lui Karl

Karl van Beethoven – nepotul și „fiul” lui Beethoven

Kitty Caldwell – bucătăreasa lui Julie și nepoata lui Lucy Caldwell

Klemens von Metternich – om de stat austriac

Louis-Antoine Duport – balerin francez, coadministrator al teatrului Kärntnertor

Lucy Caldwell – camerista lui Julie

Ludwig van Beethoven – virtuoz al pianului și compozitor

Maria Julie von Gallenberg, „Jülchen” – fiica lui Julie

Matthäus Andreas Stein – fratele lui Nanette Streicher, a construit pentru Beethoven „mașinăria de auzit”

Michael Umlauf – dirijor

Moritz von Fries – cel mai bogat om din Austria, patron al artelor

Nannette Streicher – fabricant de pianuri și muzician

Napoleon Bonaparte – lider militar francez autoîncoronat

Ramo – pescar napolitan

Robert von Gallenberg – compozitor, soțul lui Julie

Stephan von Breuning – vechiul prieten al lui Beethoven din Bonn

Susanna Guicciardi – mama lui Julie

Therese van Beethoven – cumnata lui Beethoven (căsătorită cu Johann), poreclită „Grasa Borțoasă”

Therese von Brunsvik – verișoara lui Julie și sora mai mare a lui Josephine von Brunsvik

Victoire von Deym – fiica lui Josephine von Brunsvik

Wilhelmine, ducesă de Sagan – amanta germană a lui Klemens Metternich, gazdă de salon

PARTEA ÎNTÂI

1

Viena, 1799

Mâinile lui mă înspăimântau. Erau puternice și muscu-
loase, late la vârful degetelor și acoperite de fire negre
de păr. În vreme ce-și cânta fantezia¹ – o bucată improvizată,
care îi reflecta dispoziția și imaginația –, lovea claviatura cu
o forță sălbatică, făcând instrumentul să se cutremure.
O alunecare a mâinii în sus și în jos pe două octave echivala
cu două palme întinse. Ca reacție, am început să simt furni-
cături în obraji. Se strâmba și mormăia, iar barba de puțin
timp crescută îi întuneca partea de jos a feței. Oare marele
Ludwig van Beethoven se transforma în vârcolac?

Mama și cu mine le așteptaserăm pe rudele din Unnga-
ria la Grifonul de aur, un han modest, aflat nu departe de
teatrul Kärntnertor². Cu ajutorul farmecului personal și al

¹ Compoziție muzicală instrumentală de formă liberă, având caracter de improvizatie și de virtuositate (n. red.).

² Theater am Kärntnertor, teatru vienez de prestigiu, din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, a cărui titulatură oficială a fost „Kaiserliches und Königliches Hoftheater zu Wien” (Teatrul imperial al curții regale de la Viena) (n. red.).

rugămintilor insistente, Josephine și Therese reușiseră să-l convingă pe faimosul virtuoz al pianului din Viena să le dea lecții de muzică pe durata vacanței lor. Mătușa Anna chiar închiriasse un pian Walter¹, care abia încăpuse pe ușă și care se alesese cu zgârieturi numeroase și cu o julitură urâtă, ce se întindea pe picior ca o rană de cuțit. Locuiam de un an la Viena, dar nu îl auzisem niciodată pe Beethoven cântând. Cum rudele mele întârziiau și cum Beethoven nu era dispus să converseze, îl întrebam dacă ar vrea să ne cânte ceva.

Am conștientizat abia mai târziu că solicitarea mea a însemnat o gravă ofensă. Oamenii care îl rugau să interpreteze o făceau pe riscul lor. În încăperea cu plafon boltit și cu trofee de vânătoare expuse pe pereți, el a dezlănțuit echivalentul muzical al furiei, ne-a amăgit de câteva ori că piesa va ajunge și la punctul culminant, însă a continuat să cânte din ce în ce mai tare și mai repede, până când am crezut că avea să-mi explodeze inima. Pianul gemea și se balansa; piciorul julit a crăpat. Stăpânul hanului și-a acoperit urechile și a fugit din cameră.

Am vrut să ies și eu după el, dar Beethoven și-a ridicat mâinile mari și s-a oprit pentru câteva secunde. Știam ce urma. Avea de gând să ne ucidă. Însă, pe neașteptate, a început să cânte o melodie atât de liniștită și extraordinar de sensibilă, încât nu-mi venea să cred că era interpretată de același individ grosolan. M-am uitat iar la mâinile lui. Acum căpătaseră conturul grațios al mâinilor unui îndrăgostit tandru, care își mângâia mireasa inocentă. Am simțit că mă lua

¹ Create de Gabriel Anton Walter (1752–1826), pianele Walter aparțin școlii vieneze de construire a acestor instrumente. Nenumărați compozitori și artiști ai perioadei admirau pianele Walter (n. red.).

amețeala, imaginându-mi palmele acelea înconjurându-mi talia, calde, încă vibrând de pasiune.

Mâinile lui Beethoven... ultimul lucru pe care mi l-am amintit.

Privind înapoi, în trecut, pot și acum să-l văd pe Beethoven cum se trăgea de ureche, uitându-se în jos, la mine, de acolo de unde stătea, lângă piciorul patului din lemn masiv de nuc. Când am început să deslușesc încăperea, am observat că era spațioasă, cu un foc vesel în șemineu și cu o fereastră care dădea spre strada aglomerată.

— Poftim, bea asta! m-a îndemnat mama, întinzându-mi un pahar cu apă. Hangiul a chemat un doctor.

Beethoven continua să se uite la mine. Departe de pian, nu mai părea o creatură supranaturală, ci un oarecare muritor pe care îl vezi plimbându-se pe Graben¹. Avea o haină cenușie de dimineață², pantaloni asortați și o cravată³ petrecută de trei ori în jurul gâtului. Cravata era boțită, de parcă ar fi tras prea tare de ea, încercând să o înnoadă. La douăzeci și opt de ani, încă nu avea soție, iar aspectul cravatei demne de toată mila semnala statutul lui marital într-un fel care mă înduioșa.

Oamenii îl considerau urât, dar mie nu mi s-a părut așa. Era scund, trebuie să fi avut undeva la un metru și șaiszeci și cinci de centimetri înălțime, cu o constituție voinică, de

¹ Una dintre cele mai cunoscute străzi din Viena (n. red.).

² Haina de dimineață, obiect aparținând vestimentației masculine, precursora a sacoului bărbătesc de astăzi (n. red.).

³ *Cravat*, în original, un fel de eșarfă petrecută în jurul gâtului, despre care se spune că ar fi fost inventată de croați, în timpul războiului prusac, în secolul al XVII-lea; precursora a cravatei și a papionului (n. red.).

țaran. Un nas lat îi sublinia fața pătrătoasă, dar îi și echilibra bărbia proeminentă, despăcată. Părul negru, care părea aspru, era tuns scurt, iar pielea-i roșiatică era plină de urme lăsate de pojar. În rarele momente în care zâmbea, dădea la iveală niște dinți drepți, remarcabil de albi. Ochii căprui, afundați în orbite, erau cea mai expresivă trăsătură a lui. Ca și muzica, ei comunicau o gamă întreagă de emoții.

Când mătușa și verișoarele mele au venit, în sfârșit, încărcate cu tot felul de produse de patiserie, s-au uitat întâi la Beethoven, apoi la mine.

— Ce face Julie în patul meu? a întrebat, cu asprime, mătușa Anna.

— A leșinat, a lămurit-o mama. *Herr* Beethoven a trebuit s-o ia în brațe ca s-o aducă sus.

— Și m-a numit „vârcolac”, a adăugat Beethoven.

Ochii îi sclipeau, de parcă îi plăcea rolul acesta de aducător de neazuri.

— Vârcolac! a exclamat mătușa mea, uitându-se muștrător la mama. Julie nu mai e un copil. Când te-am invitat să asști la lecția noastră, nu mă așteptam ca fiica ta să-l insulte pe *Herr* Beethoven și să-l oblige să o ducă în brațe în dormitorul meu.

Odată ce a apărut doctorul, Beethoven s-a scuzat repede, nu înainte să le dojenească pe verișoarele mele pentru întârziere, refuzând și bunătățile oferite de ele.

— Sper să te faci bine, contesă, mi-a spus el. Poate că Mozart e mai pe gustul tău.

— Deloc, am răspuns eu. Pur și simplu, nu am...

Dar el deja ieșise.

După ce mi-a verificat semnele vitale, doctorul a atribuit slăbiciunea mea stimulării excesive.

— *Herr* Beethoven are dreptate, a decretat solemn. Ar trebui să asculți doar Mozart, și numai opera lui comică. O persoană cu astfel de natură delicată nu ar trebui să fie expusă la muzica lui Beethoven. Din experiență pot spune că doar femeile dure îi fac față, iar ele nu sunt soții bune, de obicei.

Era adevărat că leșinasem ascultându-l pentru prima oară, dar nu luasem micul dejun și mă simțisem cam amețită încă înainte de a începe să cânte. Acum medicul îmi prescria un elixir din opere comice. Dacă aveam nevoie să-mi întăresc constituția „delicată”, n-ar fi trebuit să-i ascult mai des muzica? N-avea nicio logică sfatul doctorului.

— *Herr* Beethoven are reputația de violent, mi-a spus mama. Odată a lovit un elev cu o andrea, iar lui Babette Keglevici îi dădea lecții de muzică în cămașă de noapte și cu scufie pe cap. Locuia chiar vizavi de ea, însă tot nu se face.

— Susanna, asculți prea mult de bârfe! a admonestat-o mătușa mea. De când îl cunoaștem noi...

— Adică de trei zile, a contraccarat mama.

Mătușa Anna era directă și pragmatică, o femeie care se simțea mai bine când o asista pe una dintre vacile ei la nașterea vițelului, decât sporovăind în saloanele Vienei. Știind că primăvara e sezon de împerechere, venise în oraș să-i găsească soț uneia dintre verișoare. Procurându-și-l pe Beethoven ca profesor, făcuse un prim pas inspirat.

Cunoștințele muzicale reprezentau o parte esențială pentru încântarea sexului opus, iar pianul era unul dintre

puținele instrumente potrivite pentru doamne. Instrumentele cu coarde necesitau prea multe mișcări rapide și decise, ceea ce dădea impresia că interpreta ar putea avea un temperament coleric. Violoncelul stătea între picioarele femeii, ceea ce stârnea ascultătorul într-un mod inadecvat cu scopul nobil al muzicii. Pianul avea linii elegante și o claviatură care punea în evidență degetele fine ale femeii și talia ei zveltă. Multe cereri în căsătorie se făceau după un recital, dacă muzica era plăcută urechii și dacă nu-l deranja pe domn.

În lumea calculată a căsătoriilor aranjate, mătușa Anna își punea toți banii pe Josephine, în dauna lui Therese, al cărei chip frumos nu putea compensa spinarea ei deformată. Autoproclamată „preoteasă a adevărului”, ea vedea lumea printr-o prismă întunecată, iar frecvențele ei preziceri demne de Cassandra îi aruncau în disperare și pe cei mai optimiști indivizi. Josephine era și mai complicată ca ea, dar chipul frumos și silueta zveltă reușeau să compenseze mult firea ei irascibilă.

— Mi-e teamă că am vești proaste, a anunțat mătușa mea. Nu vă vom însoți în seara asta.

Plănuiserăm să vedem împreună opera lui Mozart, *Răpirea din serai*.

— Subiectul e de-a dreptul barbar, a continuat ea. Două femei sunt răpite de pe o corabie și sunt vândute ca sclave la turci. Pașa le ține în harem, iar eroina urmează să aibă relații conjugale cu el. Nu e deloc un subiect potrivit pentru Julie, în starea ei de slăbiciune.

— Dă-mi voie să înțeleg, a rostit, încet, mama. Nu vii la operă fiindcă ești împotriva subiectului.

— Sunt împotriva subiectului, și așa ar trebui să fii și tu, de dragul lui Julie. Dar nu din cauza asta contramandăm. Avem ceva mai bun de făcut.

— Mai bun decât să asculți muzica lui Mozart? am întrebat-o eu.

— Nu neapărat mai bun, dar ceva care are legătură, a răspuns mătușa mea, după o clipă de gândire. Ne întâlnim cu *Herr* Joseph Müller¹, cel care i-a făcut lui Mozart masca mortuară. Ne-a invitat s-o vedem.

Oricât de mult i-ar fi displicut mătușii Anna *Răpirea din serai*, mi se părea un afront la adresa lui Mozart să preferi să-i vezi masca mortuară, decât să-i asculți muzica.

— Joseph Müller, cel care deține acel ciudat cabinet de curiozități? a rostit mama.

Vizitasem Galeria de Artă „Müller” în copilărie – îmi dăduse coșmaruri săptămâni la rând. Printre atracțiile ei oribile se număra modelul anatomic al unei femei însărcinate, cu abdomenul transparent și cu părți detașabile. Considerat a fi pornografic, fusese scos din expoziție de către poliție exact când un turist extrăgea din pânțele femeii un făt pe jumătate format. Nu înțelegeam de ce ar fi vrut mătușa Anna să-și petreacă seara cu cineva care lucra măști mortuare și modele obscene ale corpului feminin.

— *Herr* Müller e un om foarte bogat, a răspuns mătușa Anna privirilor noastre sceptice. Cabinetul lui de curiozități este cea mai mare atracție din Viena. Și e un aristocrat.

¹ Joseph Nepomuk Franz de Paula Graf, conte von Deym Freiherr von Střítež, cunoscut și drept Joseph Müller, deținătorul galeriei „Müller” Kunstkabinett, i-a făcut lui Wolfgang Amadeus Mozart, la câteva ore după decesul compozitorului, două măști mortuare – una din ghips, lăsată soției muzicianului, iar alta din bronz, pe care a luat-o el. Niciuna dintre măști nu mai există astăzi (n. red.).

— Nu cumva i s-a retras titlul? și-a amintit, deodată, mama. Auzisem că a lăsat armata pentru un duel. Și că, pe urmă, a ajuns dezertor.

— Mama, de ce mergem în vizită la el? a întrebat, agitată, Therese. Nu mi se pare deloc atrăgător.

— *Herr Müller* s-a arătat interesat de scumpa noastră Josephine, ne-a lămurit ea. A zărit-o pe când ne plimbam și a fost fermecat de veșmintele ei de modă veche.

— De modă veche! a protestat Josephine. Mi-am luat cea mai bună rochie.

Spre deosebire de mama mea, a cărei biblie era revista pariziană de modă *Journal des Dames et des Modes*¹, mătușa Anna era o zgârcită notorie, fără pic de stil. Pentru vacanța lor vieneză, Josephine și Therese primiseră fiecare câte o rochie de mătase, iar cea a lui Josephine avea o gaură vizibilă în mânecă.

— Îmi închipui că *Herr Müller* cunoaște moda veche, din moment ce e foarte bătrân, a remarcat mama.

— Cât de bătrân? a zis Josephine.

— Chestiunea este total lipsită de relevanță!

— Cât de bătrân? a repetat Josephine.

— Se apropie de cincizeci de ani, a admis mătușa. Însă asta n-ar trebui să conteze. Un bărbat de vârsta lui încă se poate reproduce.

— Dar asta înseamnă că este cu aproape treizeci de ani mai mare ca mine! s-a răzvrătit Josephine. Nu vreau să mă întâlnesc cu el!

¹ Revistă franțuzească ilustrată de modă, cea mai apreciată din epocă, publicată între anii 1797 și 1839 (n. red.).

— N-ai de ales, Pepi, a spus ea, adresându-i-se fiicei ei cu apelativul familial. Cei din clasele de jos își permit să se căsătorească din dragoste. Tu nu ai opțiunea asta.

În seara aceea, la operă, mă tot gândeam la asemănările dintre Josephine și eroina lui Mozart. Lăsând la o parte religia, nu vedeam o diferență prea mare între a fi vândută unui pașă și a fi vândută proprietarului unui muzeu de ceară. Se putea chiar spune că eroina lui Mozart se afla într-o situație mai bună, pentru că, cel puțin, ea putea discuta cu celelalte femei din harem, pe când Josephine n-ar fi avut altă companie în afara figurinelor de ceară.

Pregătindu-mă de culcare, i-am povestit cameristei mele, Lucy, evenimentele zilei. Născută britanică, vorbea fluent mai multe limbi și sporovăia în toate. Ultimul ei patron fusese internat la Narrenturm¹, ospiciul poreclit „Gugelhupf”², fiindcă arhitectura clădirii semăna cu populara prăjitură *Bundt*³. Lucy mă avertiza mereu că, dacă nu am grijă, acolo aveam să ajung.

— L-am întâlnit pe *Herr* Beethoven, i-am relatat, în timp ce ea îmi pieptăna părul negru și lung. Mi-a fost teamă că o să mă ucidă, dar m-am simțit și atrasă de el. N-am mai avut niciodată o astfel de experiență.

— Dacă nu te superi, milady, ai foarte puțină experiență cu bărbații, în general.

¹ Azilul Narrenturm („Turnul nebunului”) din Viena, astăzi muzeu (n. red.).

² *Gugelhupf* sau *Kugelhupf*, prăjitură cu stafide caracteristică Alsaciei, Germaniei, Austriei, Ungariei, Elveției etc., asemănătoare cu un cozonac la compoziție, dar cu o formă de glob (*kugel*) (n. red.).

³ Prăjiturile *Bundt* nu au o rețetă specifică, forma rotundă, de gooașă, fiind caracteristica principală (n. red.).

Lucy era cu zece ani mai mare ca mine și își pierduse soțul pe mare – „scumpul meu Bertie”, cum îl amintea ea. Întotdeauna era vagă în privința detaliilor, ceea ce mă făcea să bănuiesc că dispariția lui Bertie avea prea puțin legătură cu apa, însă îmi stăpâneam curiozitatea înăscută și nu insistam. Avea însă dreptate în privința lipsei mele de experiență. La șaisprezece ani, nu fusesem îndrăgostită niciodată și numai o dată fusesem sărutată de un tânăr baron, care își pierduse echilibrul încercând să ajungă la buzele mele. Eram mai înaltă decât cele mai multe fete – un metru și șaptezeci și șapte de centimetri – și aveam reputația de a spune ce gândeam. Majoritatea bărbaților pe care îi cunoșteam preferau fetele mai scunde, cu pieptul mai mare, cu maniere delicate și cu abilitatea de a avea cât mai mulți copii, fără să moară la naștere. Iar dacă mureau, nu lipseau femeile care să le înlocuiască.

Mama mea pierduse patru copii, dezamăgindu-l pe tata, care ar fi vrut să aibă băieți. Eram singurul copil la părinți, cu toate presiunile obligatorii: să fiu frumoasă, să devin maestră la pian și să mă mărit bine. Căsătoria părinților mei fusese aranjată, dar, la un moment dat, se și iubiseră foarte mult. Acum erau separați – el stătea în Trieste, însă obținuse de curând un post de consilier aulic la Cancelaria Austriei și Boemiei, așa că avea să revină în curând lângă noi. Deși nu mă așteptam să se schimbe prea multe.

Pe hârtie, alianța familiilor Brunsvik și Guicciardi era ideală. Mama făcea parte din nobilimea ungară, tatăl meu era conte italian, al cărui tată fusese un distins feldmareșal. Mama mea avusese așteptări mari de la căsătorie. Îi plăceau la nebunie lucrurile frumoase – haine, bijuterii, mobilă –, dar tata

nu dobândise acel succes care să-i permită cine știe ce lux. Deținuse tot felul de slujbe minore în guvern, care avuseseră drept rezultat mutări ce ne purtaseră prin Galiția, Reggio, Laibach¹ și, în sfârșit, în Trieste, unde mama poruncise: „Destul!” Avea o voce superbă și și-ar fi dorit să fi devenit cântăreață de operă, dar opțiunea aceasta nu exista pentru doamnele din clasa ei. În consecință, se simțea furată pe toate fronturile.

— Mai bine mi-aș fi făcut familia de răs și aș fi devenit cântăreață, se plângea ea de multe ori. Cel puțin aș fi avut o viață palpitantă!

Lucy nu o simpatiza pe mama, dar avea grijă să nu o critice. Era singurul domeniu în care se controla. Părul ei roșcat părea că lua foc atunci când se enerva și, în ciuda diferențelor de statut, încercam să nu o supăr.

— Mă întreb dacă *Herr* Beethoven va vrea să mă învețe, am spus eu, căzută pe gânduri.

— Să te învețe? Credeai că o să teucidă!

Lucy a trecut cu forță peria prin părul meu, ca să-și subtilizeze cuvintele.

— Dar n-a făcut-o. După ce am leșinat, m-a purtat pe brațe, până sus, în dormitor.

— Ai leșinat? Deci vrei un profesor care te-a făcut să leșini, însă măcar nu te-a omorât? Îmi cer iertare, milady, o să ajungi la...

— Da, Lucy, știu.

Foarte puțin le-am mai văzut apoi pe Josephine și pe Therese în restul vacanței lor. Erau prea ocupate cu Beethoven și cu

¹ Ljubljana de astăzi, capitala Sloveniei (n. red.).

Herr Müller. Totuși, într-o după-amiază, eu și Therese am făcut o plimbare prin Prater¹, fostul teren de vânatoare imperial care fusese transformat în parc public și teren de joacă. Era luna mai, copacii debordau de flori roz și albe, iar cafenelele și tavernele erau pline. Therese avea un șal aranjat cu măiestrie, pentru a-i ascunde spinarea strămbă. Când ne-am așezat să bem o cafea, mi-a arătat cartea de vizită a lui Beethoven. Era extrem de mândră de prietenia lor strânsă.

— Louis van Beethoven, am citit eu. Nu crezi că e cam pretențios? Prenumele lui este Ludwig.

— E moda asta cu franțuzismele, a explicat ea, după care a adăugat că Beethoven a compus un cântec pentru ele, *Ich Danke Dein*², pornind de la un poem al lui Goethe³. Mi-e teamă că Louis se gândește prea mult la scumpa noastră Pepi.

— Ea se gândește la el?

— Cred că da, însă nu am vorbit despre asta. Strălucește când este cu el. Un semn rău, nu-i așa?

Beethoven era îndrăgostit de Josephine? Cum era posibil? Eu leșinasem! Pe mine mă dusese în brațe! Nu putea să compună un cântec pentru mine?

¹ Wiener Prater, astăzi parc public foarte mare din centrul Vienei, pe teritoriul căruia se află numeroase atracții turistice (n. red.).

² „La tine mă gândesc”, lied în re major cu șase variațiuni pentru pian la patru mâini, dedicat conteselor Josephine Deym și Therese von Brunsvik. Primele patru bucăți au fost compuse în 1799, pentru ca, ulterior, în 1804, să le fie adăugate două. Cele șase variațiuni au fost publicate în 1805 (n. red.).

³ „Aproape de iubită”, din *Clasici germani*, traducere de Christian W. Schenk, editura Dionysos, Boppard, 2019 (n. red.).

*

Înainte să se întoarcă în Ungaria, mătușa Anna ne-a invitat la o cină festivă în cinstea logodnei lui Josephine cu un conte pe nume Joseph von Deym. Deși nu auzisem niciodată de contele Deym, era, cu siguranță, o alegere mai bună decât misteriosul *Herr Müller*.

— Minunat! i-am șoptit lui Therese. *Herr Müller* pare că a căzut în dizgrație.

— Conte este chiar *Herr Müller*, mi-a răspuns ea.

Mătușa Anna fusese de acord cu logodna, cu condiția ca *Herr Müller* să-i adreseze de urgență o petiție împăratului Francisc, pentru a-i fi returnat titlul. După ce lucrul acesta se rezolvase și se puseseră de acord și în privința dotei lui Josephine, nu mai vedea vreun motiv să amâne nunta. Cuplul avea să se căsătorească la moșia familiei Brunsvik, în Martonvásár¹, la sfârșitul lui iulie.

Josephine părea în stare de șoc. Abia dacă a scos o vorbă în timpul cinei și a tot tras de ruptura din mânecă. Deși acum o consideram rivală, simțeam pentru ea doar milă. Era vândută ca o sclavă unui bătrân ciudat.

— Nu-ți face griji, Pepi, i-am șoptit eu, luând-o de mână. Totul va fi bine.

— Ce știi tu? a sărit ea, dându-mi mâna la o parte. Și nu îmi mai spune Pepi! Nu ești sora mea.

M-am uitat la Therese. Ea a schițat cu buzele cuvântul „osândire”.

Eu cu mama plănuiserăm să plecăm la băi la Karlsbad. Acum trebuia să mergem în Ungaria, pentru căsătoria,

¹ Mic oraș din Ungaria, faimos astăzi datorită palatului Brunsvik, unde Beethoven a stat și a compus *Für Elise* (n. red.).

aranjată în grabă, dintre verișoara mea frumoasă, dar zbu-
ciumată, și fostul dezertor care făcea măști mortuare.

Therese s-a bucurat că o să vin cu ele, spunându-mi că Josephine avea nevoie de sprijinul tuturor în aceste „vre-
muri întunecate și pline de primejdii”.

— Știi cum face ea, a adăugat.

Știam, tocmai de aceea aș fi preferat să avem o distanță
cât mai mare între noi, dar, peste câteva săptămâni, m-am
pomenit în trăsură, călătorind peste trei sute de kilometri,
spre Josephine.